

aangesloten; hij had er de leiding gekregen van het politieke vormingswerk.

Een intellectueel begaafde man dus, zij het niet zo begaafd als hij zelf meende. Karakter en temperament waren evenwel beide onevenwichtig: hij was een eierzuchtige en onbeheerste doordraver, even militant als krampachtig, vervuld, aldus Goedewaagen, 'van een onredelijk ressentiment tegen ieder die meer of hoger resultaat in zijn leven boekte.'¹ Als procureur-generaal overtrad hij spoedig de gebruikelijke normen toen hij in november de officieren en substituut-officieren van justitie in zijn ressort van een deel van hun onafhankelijkheid trachtte te beroven door hun te gelasten dat zij bij elke vervolging van 'misdrijven met een politieke zijde' (van personen bijvoorbeeld die in de meidagen NSB'ers mishandeld hadden of die later NSB'ers voor 'landverrader' hadden uitgemaakt) overleg met hem moesten plegen omtrent de te stellen eis.² Het was een lastgeving waartegen in de vergadering van secretaris-generaal Tenkink met zijn procureurs-generaal slechts door één hunner protest aangetekend werd; Tenkink was het met van Genechten eens: hij vond dat de rechterlijke macht lang niet genoeg rekening hield 'met de gewijzigde tijdsomstandigheden' en dat was met name ook het standpunt van de Amsterdamse procureur-generaal, van Thiel: 'de zittende magistratuur zit zijns inziens namelijk te hoog en rijdt nog steeds op haar oude stokpaardje.'³

★

Peter Ton werd door de NSB als een politieke martelaar beschouwd: het WA-vendel waartoe hij behoord had, kreeg zijn naam,⁴ zijn begrafenis (het was overigens de bedoeling dat hij 'in de toekomst' herbegraven zou worden in 'een mausoleum op de Goudsberg' te Lunteren⁵) moest een imposante demonstratie worden. Uit het gehele land werden de WA-mannen er voor

¹ T. Goedewaagen: 'Autobiografie', p. 75 (Doc I-548, d-1). ² Rondschrijven, 18 nov. 1940 (Vergad. proc. gen.: notulen, 21 nov. 1940, p. 10-11). ³ A.v., p. 4-5, ⁴ De hopman van dit vendel werd in de lente van '41 als zodanig ontslagen omdat hij zijn banleider een 'stuk vullis' genoemd had, zulks in het kader van een onderzoek naar het feit dat enkele leden van het vendel de niet aan de NSB toebehorende inventaris van het vendelhuis, vroeger een logement, te eigen bate aan opkopers verkocht hadden; omtrent het vendelhuis rapporteerde in die tijd de eigenaar van het logement: 'het leek wel een hoerenkast.' (brief, 11 maart 1941, van J. R. E. aan WA-banleider J. E. Feenstra (NSB, 708)) ⁵ Brief, 8 okt. 1940. van J.C.S. aan C. G. Huygen (a.v.)